

Prædiken til Pinsedag

Joh. 14, 15-21

Jeg bekender gerne, at pinseprædikener ikke er det, der falder mig lettest. Pinse og Helligånd er noget sært luftigt noget. Jeg kunne nok, hvis jeg rigtig tog mig sammen, væve rundt i nogle teologiske betragtninger og overvejelser, men forbinde det med vores levede menneskeliv er straks lidt vanskeligere. Eller det har jeg i hvert tilfælde spekuleret en del over som prædikenforberedelse til i dag. Det er jo oplagt, at pinse er solskin og grønne bøgetræer. Pinse er de dejlige salmer, som vi skal synge i så rigt mål i dag. Pinse er pinseliljens svage, men dejlige duft. Den er for længst afblomstret i år. Pinseliljer er ellers en af mine yndlingsblomster. Gud gjorde det godt, da han skabte pinseliljer til at blomstre ved pinsetid og påskeliljer til at blomstre ved påsketid. Det ville være helt forkert, hvis det var modsat. Påskeliljens stærke gule farve forkynder, ja næsten råber, opstandelsesbudskabet ud i verden med sin gule tragt. I alt det bare råbes budskabet ud. Pinseliljen har ingen tragt. Dens farve er sart. Den lyser hvidt og næsten gennemsigtigt. Den har farve efter vinden og de drivende sommerskyer. Dens baggrund er den frodige forsommer. Hvor alt står så smukt og lysende grønt. Pinseliljen råber

ingenting. Den hvisker i vores øre. At vi ikke er hjemløse. At vi ikke er overladt til os selv. Pinsen hvisker i vores øre. Pinse er, at Gud ved Jesu ord og Helligåndens gerning forsikrer os om, at vi ikke er overladt til os selv. At vi ikke er hjemløse. Svævende rundt på må og få. I pinsen hviskes der i vores øre, at vi alle sammen er en del af Guds historie.

Vi er ikke hjemløse. Hvad er det modsatte af at være hjemløs? Ja, det giver vel sig selv. Det er at være hjemme. Det er hjemlighed. At føle sig hjemme. I verden. I sin krop. I hele sin væren. Ja, noget af det mest smertefulde, et menneske kan opleve, er vel følelsen af en omfattende hjemløshed. At man i hele sin væren ikke hører til nogen eller noget. En altomfattende følelse af hjemløshed, tror jeg, kan få mennesker til at vælge livet fra.

Når vi tænker på de mennesker, som Jesus kaldte til at være sine disciple, så var mange af dem jo mere eller mindre marginaliserede eksistenser, der havde deres plads nederst i hierarkiet, hvor tilfældigheden og hjemløsheden rådede. Jesus gav dem et sted at høre til. En følelse af at høre hjemme hos ham. Man forstår deres bekymring og angst, da han forlader dem. I pinsen går Jesu løfte i

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 336. 117. årgang
Maj 2016
ISSN 0901-2214

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

opfyldelse. ”Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer”. Det sker i pinsen. Vi er ikke ladet alene og hjemløse tilbage i denne verden.

Om end menneskelivet jo er så uforudsigeligt og omskifteligt, at man nok ikke kan leve et liv uden at blive ramt af følelsen af at være en fremmed, en hjemløs midt i verden. Når den verden, man kender og holder af, pludselig skifter karakter. Ved sygdom hos én selv eller hos én, man holder af. Hvis man har været vant til at være to og pludselig bliver alene. Hvis man har været vant til at dele livet med et andet menneske, og man så pludselig bliver forladt. Så kan et menneske føle sig helt fremmed for sig selv. Som en fremmed i en verden, der ikke ligner sig selv. Langt hen ad vejen kan vi planlægge vores liv. Vi lægger planer. Vi drømmer og håber. Vi ser fremad. Men vi har ikke magten over livet. Eller døden. Eller over andre mennesker.

I avisen i går læste jeg en fin artikel om en kvinde, sognepræst, som lige har udgivet en bog om sorg. Hendes bog handler om den sorg, det var, da hendes mand døde fra hende og deres 4 børn. Men mest om hvordan hun fandt glæden ved livet igen. Bogen hedder faktisk *Nedenom og hjem*. Vi kender nok alle dette udtryk, men jeg må tilstå, at jeg aldrig har haft det perspektiv på, som kom frem i den artikel. At hjem faktisk også her skal opfattes positivt.

For egentlig er det også et evangelisk udtryk, at vejen nedenunder også er vejen hjem. I kristelig forstand går vejen hjem ikke oven over lidelsen eller uden om den, men ned under og gennem lidelsen og hjem ad den

vej. Det er en af de mest grundlæggende bevægelser i kristendommen. Det var jo den vej, Jesus gik. At når vi er slået til jorden eller flakker hjemløse omkring, ja så er alt håb ikke ude. Vi bydes nye muligheder. Vi kan stadig komme hjem.

I artiklen står der blandt andet: ”I dagens samfund er vi skrøbelige på vores identitet. Vi har vores projekter, som vi gerne vil realisere, og som definerer os, men vores relationer, og dermed vores identiteter, kan på et øjeblik rives i stykker, hvad enten det er som ægtefælle, forælder, ven eller kollega. Helligånden kan samle os, forbinde os og give os et fundament at stå på, hvor vi kan opleve at hænge sammen på en ny måde og erfare glæden igen”.

Hun fortæller om alle de spørgsmål, som hun i sin afmagt stillede, mens manden var syg og efter hans død: ”Jeg har ikke fået nogen forklaring på mit hvorfor, men egentlig er det også uinteressant for mig, for en forklaring ville ikke hjælpe. Forklaringer kan være rationelle, men ingen forklaring giver den døde tilbage. I stedet for forklaring, har jeg oplevet forklarelse: At få en erfaring af, at Gud er der. Det efterlader dig stadig med mange spørgsmål, men det kan give mod til at leve videre”.

Og Helligånden skaber denne forklarelse. Det, der er gået i stykker og faldet fra hinanden, sættes sammen og forbindes på nye, ofte forbløffende og uforudsete måder. Gaven i afmagten er, at man opdager, hvad det er, Gud med sin Helligånd kan og vil gøre. At Gud er til midt i hjemløsheden.

I den amerikanske forfatterinde Marilynne Robinson forfatterisk arbejde arbejdes der også

med begrebet hjemme. Og hun lader en af sine figurer udtale følgende: ”Gud er trofast, hvor livstrætte eller bitre eller forvirrede vi end er. Han lader os flakke omkring, så vi kan forstå, hvad det vil sige at komme hjem”.

Det skal vi tro på. At nok lader Gud os flakke omkring, men vi har hjemme hos ham. I hans store fortælling med os mennesker. Også på denne pinsedag. Det hviskes os i øret igen og igen, hvis bare vi vil lytte.

Glædelig pinse.

Amen

Lone Skaaning Rasmussen
Balle

Salmer:
290, 285, 289, 291, 330, 300